

Påskedag d. 16. april 2017

Salmer

Hinge

Påskemorgensang:

218 Krist stod op af døde

224 Stat op min sjæl

241 Tag det sorte kors fra graven

230 Påskemorgen slukker sorgen

234 Som forårssolen morgenrød

Gudstjeneste:

233 Jesus lever, graven brast

Det er påske, alting springer ud (Sange Og Salmer 216)

---

236 Påskeblomst, hvad vil du her

192,7: Du, som har dig selv mig givet

240 Dig være ære

Vinderslev

224 Stat op min sjæl

Det er påske, alting springer ud (Sange Og Salmer 216)

218 Krist stod op af døde

---

236 Påskeblomst, hvad vil du her

192,7 Du, som har dig selv mig givet

240 Dig være ære

Prædikentekst: Markusevangeliet 16,1-8:

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til

graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.« Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Det er påske! Alting springer ud. Der er anemoner i fuldt flor, der er rhododendroner, som begynder at vise deres sande farver. Der er påskeliljer overalt. Efter vinterens kulde vågner de nu for alvor op og spreder glæde, liv og håb for os.

Det er påske! Kristus er opstanden! Guds Søn, som blev sået og lagt i jorden langfredag, skulle kun ligge i jorden omkring 36 timer, inden han stod op, klar til at sætte blomst, klar til at vise sig for sine venner igen, klar til at formidle håb om evigt liv til os alle, klar til at sprede glæde.

Det er nu ellers ikke glæden, som fylder mest i påskeevangeliet fra Markus.

Vi møder kvinderne, de trofaste kvinder, som ikke har forladt Jesus ligesom hans mandlige disciple. De har derimod set, hvor nogle af Jesu gode venner har begravet ham fredag. Vennerne salvede Jesus, svøbte ham i et lagen og begravede ham i en grav. Derefter skubbede de en tung sten for indgangen til graven. Men kvinderne synes, han trænger til en ordentligt salvelse. De ønsker at vise ham den allersidste respekt.

Ville Jesu venner have gjort en stor indsats for at få ham begravet, hvis de vidste, at han ville opstå om et døgn tid? Ville kvinderne have anstrengt sig for at salve ham igen, hvis de troede, han ville stå op om lidt?

Nej. Alt håb var ude.

Hvis de havde et håb om opstandelse, så var det det traditionelle jødiske håb om en opstandelse ved tidernes ende. På Herrens dag, når Gud for alvor vil oprette sit rige på jorden for sit folk, så vil der komme en opstandelse. Men allerede nu?

Nej. Alt håb var ude.

Så kvinderne går mod graven søndag morgen med den klare forventning, at deres elskede lærer og ven er død. De har været så optagede af sorgen og af planerne om at salve Jesu legeme, at de slet ikke har tænkt på, hvordan de skal få væltet stenen fra. Selvom de var tre kvinder, var de næppe stærke nok til at rulle den mange kilo tunge sten væk. Måske har de haft et stille håb om, at der ville være nogle mænd ude ved graven, som ville hjælpe dem.

De ankommer til graven. Og fra da af bliver deres liv forandrede.

Stenen *er* væltet fra. Måske ikke i sig selv usædvanligt, men alligevel. En overraskelse. De går ind i graven og finder til deres forundring ikke Jesus derinde, men en ung mand i hvide klæder. De bliver forfærdede, både over at Jesus ikke er der og pga. synet af manden.

Det har sandsynligvis været mørkt inde i graven. Det var en udhugget gravhule med en smal indgang og med plads til, at mange kunne begraves og lægges i aflange udhuggede rum i væggene.

Men de kan se den unge hvide mand i gravmørket. Han må have været lysende. Tankerne ryger straks til Jesu forklarelse på bjerget, hvor han blev omgivet af et klart lys, mens han talte med Moses og Elias. Eller til en engel, som også tit er ledsagede af et klart lys og ofte skaber frygt hos dem, de møder.

For kvinderne bliver forfærdede, og mon ikke mange tanker når at ryge gennem deres hoveder? Hvem er manden? Hvor er Jesus? Er hans lig blevet stjålet? Hvad skal de gøre med salverne? Vil nogen tro på det her? Er det vores sorg, som får os til at se syner?

Englen virker til at kunne se, hvad kvinderne tænker. Så han beder dem om ikke at være forfærdede. Han ved, at de søger efter Jesus. Men han er opstået. Jesus er ikke her, ikke engang lige her, hvor han blev lagt.

Kvinderne er altså ikke gået forkert, det er den rigtige grav, de er i. Englen beder derefter kvinderne om at sige til Jesu disciple, at Jesus vil møde dem i Galilæa.

Vi hører ikke, om kvinderne giver en respons på englens højst overraskende budskab. De går ud, de flygter fra graven. De er rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Slut.

Ja, slut. For her slutter dagens prædikentekst. Og her slutter Markusevangeliet også. I vores udgave af Det Nye Testamente er der godt nok 12 vers mere, men de mangler i de allerældste udgaver, i de ældste græske manuskripter til Det Nye Testamente. De er først skrevet lidt senere, og vi ved ikke, hvordan Markus oprindeligt havde tænkt, at hans evangelium skulle slutte.

Heldigvis har vi de tre andre evangelier og ved, at disciplene fik besked om Jesu opstandelse. Vi ved, at Jesus senere viste sig for sine disciple, spiste sammen med dem, talte med dem og sendte dem ud i verden, inden han forlod dem og fór til himmels. Markus har sikkert tiltænkt sit evangelium en lignende slutning.

Der er noget påfaldende over, at alle påskeberetninger har kvinder som opstandelsesvidner. Også her i Markus. Alle de mandlige disciple har svigtet og forladt Jesus. Mest voldsomt Judas, som har forrådt ham, og Peter, som har fornægtet ham. Men kvinderne er trofaste. De så ham dø. De sørger nu for, at han bliver ordentligt salvet.

En kvindes vidnesbyrd havde ingen juridisk status, så at lægge vidnesbyrdet om den tomme grav i hænderne og ja, munden på dem, er ikke noget, som øger troværdigheden over for læseren. Det peger på, at det faktisk var det, som skete. I dag ville det kunne kaldes progressivt og feministisk, at kvinderne er trofaste frem for mændene, men i samtidens øjne ville det gøre fortællingen utroværdig. Det ville være fristende for en forfatter som Markus at pynte lidt på det, i hvert fald lige tilføje en mand eller to som opstandelsesvidne. Medmindre han faktisk ønskede at fortælle det, som det virkelig skete. At det virkelig var tre kvinder, som gik ud for at salve Jesus. At det virkelig var tre kvinder, som fandt den tomme grav og fik til opgave at fortælle de gode nyheder videre.

Kvinderne blev forfærdede, da de så englen, og de var rystede, da de forlod graven. Ingen af os har været ude for, at et elsket menneske dør, for derefter at forsvinde fra graven og være opstået. Men hvis vi skulle forestille os, hvordan vi ville reagere, ville det nok være noget lignende.

Det er forfærdelsen, frygten og vantroen, som fylder. Og kvinderne sagde ikke noget til nogen. De lægger altså an til at være ulydige mod det, som englen har sagt. De vil ikke sprede de gode nyheder. Måske har Markus planlagt, at der i slutningen af hans evangelium skal komme et møde med den opstandne Jesus selv, hvor kvinderne får modet til at gå til hans disciple og fortælle dem om opstandelsen. I Johannesevangeliet hører vi i hvert fald om, at Maria Magdalena møder den opstandne Jesus.

Men foreløbig er kvinderne forfærdede og rystede. Det virker troværdigt, at de ikke vil fortælle andre om det. Nogle hændelser er for utrolige. Dem holder man for sig selv, og deler ikke med andre. Og i et samfund hvor kvindernes ord ikke betød så meget, ville disciplene så overhovedet tro dem?

Kvindernes reaktion giver beretningen troværdighed. En opdigtet fortælling ville nok have fremstillet dem som mindre skeptiske.

Deres liv er blevet rystet. Deres virkelighedsforståelse ændret. Det kommer man sig ikke over på kort tid. Det skal man lige sunde sig lidt over og komme overens med.

Der er god grund til at tro, at kvinderne virkelig fandt en tom grav. At deres vidnesbyrd er troværdigt, at de virkelig fik et chok, fordi de oplevede noget, som de ikke havde forestillet sig ville ske.

Det er afgørende for vores tro, at graven virkelig var tom. Uden den tomme grav, så er Jesus ikke fysisk opstået. Så er der ikke noget håb for os om en kropslig opstandelse engang på den yderste dag. Så har han ikke for alvor taget menneskeheden, taget kødet, taget kroppen, taget alt vores på sig og taget det med op, forenet det med Gud. Så er vi dybest set stadig uden håb.

Så kan vi stå og kigge på Jesu kors og den døde Kristus så længe, vi vil. Men det bliver i sidste ende ikke til liv for os. Godt nok har Gud udslettet vores synder og forberedt en vej for os hjem til sig selv. Men uden Jesu opstandelse og sejr over døden, så var vi stadig underlagt dødens og Djævelens

magt. Så havde det ikke nyttet noget. Så var vi stadig fortabte i os selv, bundet til menneskehedens forgængelighed og dødelighed. Kan de døde ej opstå, intet har vi at betyde.

Som Paulus siger det i 1. Korintherbrev: ”Men nu *er* Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen.” Fordi graven var tom, fordi Jesus opstod fysisk og viste sig for sine venner, så har vi et sikkert håb, et solidt grundlag for at tro, at også vi engang skal opstå. At døden ikke skal få det endelige ord. At efterlivet hos Gud ikke bare er en eventuel mulighed, eller at der nok er chance for, at vi lever videre på en eller anden måde mellem himmel og jord. Nej, som han opstod, skal vi opstå.

Er det svært at tro på? Ja, det kan det være. Døden og det evige liv kan virke langt væk. Vores menneskelige liv og vilkår virker så nærværende. Vi bruger konstant vores sanser og er opfyldt af tanker om det nuværende. Men det evige liv hos Gud? Det virker uhåndgribeligt. Det virker fjernt.

Og er vi bedre fortællere af det glædelige budskab end kvinderne? Deler vi glæden over den opstandne Kristus? Eller tier vi, frygtende for, at folk skal synes, vi er skøre?

En mand opstået fra de døde? Umuligt. Bibelske forfattere, som har nedskrevet beretninger uden at pynte på dem? Utroligt. Muligheden for at der findes noget andet end dette liv? Svært at tro på.

Og dog. Hvis Gud findes, så er alt muligt for ham. Så er det bestemt inden for hans magt at oprejse sin søn fra døden. Så er det inden for hans magt at oprejse *os* fra døden.

Så er det inden for hans magt at forvandle vores tvivl, vores mismod, vores tavshed og sende os ud med budskabet om, at Jesus er opstanden. Så er det muligt for ham at skabe glæde og vished midt i vores skeptiske og til tider ligeglade tro. Så er det muligt for ham at skabe sand påske i os.

KRISTUS ER OPSTANDEN. Glædelig påske.